

Een koninklijke vogel: zo kun je hem wel noemen,
de arend of adelaar. Dan wel: de koning der vogels,
met zijn 66 soorten (visarend, zeearend, slangenarend, steenarend, kuifarend),
krachtige snavel, sterke poten, krachtige klauwen
en scherpe gezichtsvermogen,
waarmee hij een konijn kan zien vanaf 2 kilometer hoogte.
Het meest majestueus is de spanwijdte van zijn vleugels,
die bij de steenarend, waaraan we wel moeten denken
bij de tekst uit Exodus 19, varieert van 1.90-2.25 meter.
Waarbij het vrouwtje doorgaans groter is dan het mannetje.
Er moet er een de baas zijn.

Arenden krijgen hun volwassen klerenkleed pas na enkele jaren.
Nestelen doen ze op een rotsrichel of in een boom,
waarbij het nest een doorsnee van twee meter heeft.
Daarin worden twee eieren gelegd.
Een gewoon ei en een reserve-ei,
dat als het uitkomt meestal een hapje vormt
voor broer of zus.
Het jong blijft 70 dagen in het nest.
En dan. Ja dan komt het moment,
waarvan de HEER vanaf de berg tot Mozes zegt:
"Op adelaarsvleugels heb ik jullie gedragen."

Het jong heeft nog niet de moed om het nest te verlaten.
Dan helpen de ouders een handje.
Het jong krijgt eerst minder te eten,
zodat zijn honger wordt opgewekt
en overtollig gewicht wordt geloosd voor de eerste vlucht.
Het jong kijkt nog angstig over de rand
terwijl vader arend hoog in de lucht de zaak in de gaten houdt
en moeder arend het jong een zetje geeft.
"Zoals een arend zijn broedsel opwekt"
(zeggen ook de parallelle tekstverzen Deut. 32: 11 en 12).

De woorden van Mozes:
"11 Zoals een arend over zijn jongen waakt
en voortdurend erboven blijft zweven,
zijn vleugels uitspreidt en zijn jongen daarop draagt,
12 zo heeft de HEER zijn volk geleid."

Moraal van het verhaal:

het moment komt

waarop je afscheid moet nemen van het veilige nest.

Waarop wij het veilige nest moeten verlaten.

Wij weten misschien net zo min als de aspirant vlieger
in het adelaarsnest

hoe dat gaat en hoe dat moet.

Terwijl hij vleugels aan zijn lijf heeft – zijn sterkste wapen
in de strijd om te overleven, zo'n zestig jaar lang.

Het jong hoeft zijn vleugels eigenlijk niet eens uit te slaan,
maar alleen op de thermiek te zweven, net als zijn ouders,
die klaar staan om in te grijpen als het niet lukt.

Zoals een adelaar zijn jongen draagt.

Zoals een adelaar zijn jong opvangt,
mocht het vallen:

zo zal ik u dragen

zo heb ik u gedragen,

de nacht van Egypte door,

de Schelfzee door, en op de weg door de woestijn.

'Die alle dingen draagt door het Woord van zijn kracht'
zegt de schrijver van de Hebreeënbrief.

Als wij zeggen: niet klagen, maar dragen,
dan gaan de werken van Gods handen,
zijn dragen van ons leven
daaraan vooraf.

Zoals we zongen met Psalm 103:

Hij is een God van liefde en genade.

Dat staat pal overeind, ook op Zondag Voleinding,
in het aangezicht van de dood.

Zoals Jezus zelf gedragen werd

met onzichtbare handen

in zijn lijden en zijn strijd,

zal God ons dragen

en zijn machtige vleugels

onder ons uitstrekken

zodat wij niet vallen, peilloos diep,

dan in zijn hand.

Het tweede beeld van de adelaar, uit Jesaja 40,
is ietsje anders. Het verwijst ook naar de arend,
nu naar zijn nieuwe vleugels en nieuwe kracht.

Als een arend ongeveer 40 jaar oud is, las ik,
trekt hij zich terug en slaat hij zijn oude,
te krom gegroeide snavel stuk op een rots,

zodat een nieuwe snavel aangroeit.
Daarmee trekt hij zich de veren van het lijf,
zodat ook die opnieuw aangroeien.
Daarvan zegt Jesaja 40:
een tekst die ons bij het opstellen van het beleidsplan
voor de komende jaren inspireerde VERWACHTEN
als een van onze vier inhoudelijke kernen te kiezen:
'Wie hoopt op de HEER, krijgt nieuwe kracht,
hij slaat zijn vleugels uit als een arend'.
We zongen met Psalm 103:
'Loof Hem, die zo met gaven u verzadigt,
dat uw bestaan, met glorie begenadigd,
gelijk een arend nieuw bevleugeld wordt.'

Op zoek naar nieuwe kracht.
Op zoek naar nieuwe oriëntatie.
Als alles dof geworden en versleten is.
Als je voelt dat er iets gebeuren moet
tegen de sleur en de schaduwkanten
misschien ook van je eigen karakter in.
En in het aangezicht van de dood.
Als het oude nest niet langer daar is
of als je krachten uitgeput zijn.
Wat moet je dan doen?
Hoe overleef je dan de omstandigheden
en ook jezelf?
Zeg dan tegen jezelf:
Maar wie de HEER verwachten, putten nieuwe kracht.
'Hoop op de HEER en op zijn sterkte.
Hij is het, die uw heil bewerkte' (Psalm 82).
Laten wij dan zeggen: (met Psalm 146)
'Onze hulp is in de naam van de HEER
die de hemel en de aarde gemaakt heeft.'

Die ons draagt op machtige vleugels
en onze kracht vernieuwt als bij een arend –
Nieuwe kracht.
Dat is wat wij zoeken en nodig hebben
op deze zondag voleinding,
met een hart vol herinneringen
aan hen, wier namen wij straks noemen.
Begrijpen doen wij lang niet alles.
'Nu zien wij nog als in een gebroken spiegel'
schrijft de apostel in I Kor. 13

en zien wij in de spiegel
van de liturgische schikking.
Maar ook in de wereld om ons heen.
Nu weer een groot treinongeluk in Indië.
Nu zien wij nog als in een gebroken spiegel.
De dood ligt op de loer
en ligt nog vers in het geheugen;
wat ons betreft had het oude nest
nog een poosje mogen duren.
Maar de dood is het einde niet:
'Dan zullen wij kennen van aangezicht tot aangezicht'.
En zo geloven wij het ook
voor onze dierbaren.
Dat zij ontheven zijn
aan alle aardse gebrek en voorlopigheid.
Dat zij wonen in het licht.

'Want het leven is verschenen'
schrijft Johannes,
de evangelist, die in de christelijke iconografie
de adelaar als symbool meekreeg.
Johannes van Patmos die scherp ziet:
Het leven is verschenen
en wij hebben het gezien,
wij getuigen ervan en verkondigen het u.
Het eeuwige leven in Jezus Christus onze Heer.

In zijn naam en in zijn kracht
mogen wij moedig verder gaan
en ons gedragen weten
bij alle opgaven van het leven
door de liefde van God
die blijft in eeuwigheid.
Halleluja. Amen